

Vergelding

Van Michael Berg verschijnt bij Ambo|Anthos *uitgever*
in de serie De Mergellandmoorden ook:

Terugkeer (reeds verschenen)

Finale (najaar 2026)

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Michael Berg

Vergelding

De Mergellandmoorden 2

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit is een misdaadroman. Iedere overeenkomst met
bestaande personen, gebeurtenissen, organisaties of
locaties berust op toeval.

ISBN 978 90 263 5909 5

ISBN 978 90 263 5910 1 (e-book)

© 2026 Michael Berg

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Adobe Stock / mslok

Foto auteur © JW Kaldenbach

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en
verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie
van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Eerder

Het fluiten van de vogels, het gesputter van de sproei-installatie bij de burens, een optrekkende brommer in de verte. Langzaam dringen de geluiden tot haar door. Een verkoelend briesje laat haar huid tintelen. Een zwoele lentemiddag. Alles is perfect. Een droom. De nog niet uitgewerkte pillen, de lakens die naar Maya ruiken, naar seks.

Om de roes zo lang mogelijk te rekken knijpt Petra haar ogen dicht. Ze ziet zichzelf op bed liggen. Naakt. Maya naast haar, ook naakt. Een jonge godin. Petra kan haar 'liefie' uittekenen. Het feeën-gezichtje, de lange blonde haren, de volle borsten, de ronde heupen. Alles wat Petra niet heeft. Sinds vier maanden hebben ze een relatie. Stiekem. Omdat Maya niet wil dat iemand weet dat ze een setje zijn. Niemand, geen klasgenoten, en haar ouders al helemaal niet.

Petra steekt haar hand uit. De plek naast haar is leeg. Geschrokken doet ze haar ogen open. Maya zit voor het raam, de rug naar het bed gekeerd. Het lijkt wel een filmscène. De jonge vrouw, die zich onbespied waant, de asblonde haren tot halverwege het zwarte T-shirt, het strak gespannen witte slipje dat een stukje van de bilspleet vrijlaat, de blik...

'Hoi.'

Maya heeft zich omgedraaid.

'Hoi.' Petra blaast haar een handkus toe. 'Wat ben je aan het doen, liefie?'

‘Ik zit in de zon.’

‘Is dat lekker?’

‘Ja.’

Er volgt een zenuwachtige glimlach.

‘In bed is het ook lekker.’ Petra spreidt haar armen. ‘Kom.’

‘Ik, eh...’ Maya’s gezicht staat opeens gespannen. ‘Ik moet je iets zeggen.’ Ze pakt een tweede stoel en zet die tegenover die van haar.

Petra voelt meteen dat het mis is. De migraineaanvallen van de laatste weken, de uitvluchten. Ze heeft ze genegeerd, in de hoop dat het over zou gaan.

‘Is er iets?’ vraagt ze zo nonchalant mogelijk.

Geen reactie.

‘Voel je je soms niet lekker?’

Weer geen reactie.

Ze staat op. Wanneer ze Maya probeert te kussen, draait die haar hoofd weg. Petra voelt een stekende pijn door haar hart. Een glimlach forcerend neemt ze plaats op de stoel tegenover Maya. Het kan niet. Het mag niet. Ze hebben elkaar een plechtige eed gezworen. Liefde tot in de dood.

‘Ik, eh...’ Maya durft haar nauwelijks aan te kijken. ‘Ik wil hier niet mee doorgaan,’ klinkt het aarzelend.

‘Waar wil je niet mee doorgaan?’ vraagt Petra, alsof haar neus bloedt.

‘Dat stiekeme gedoe.’

‘Van mij hoeft het niet stiekem.’

‘Ik, eh...’ Maya moet een paar keer slikken. ‘Ik ben altijd bang dat je ouders ons betrappen.’

‘Mijn ouders zijn er nooit. En wat dan nog? We zijn zeventien. Over een jaar mogen we doen wat we willen. Dat mogen we nu ook al.’ Petra hoort zichzelf ratelen, overdreven opgewekt, alsof er niets aan de hand is. Maar er is wel iets aan de hand. De stekende pijn vreet zich langzaam door haar lijf.

‘Sorry...’ Maya’s onderlip trilt. ‘Ik vind het bij jouw ouders gewoon niet zo prettig.’

‘We kunnen ook naar een hotel gaan, als je dat “prettiger” vindt.’

‘Een hotel?’

‘Ik betaal de kamer wel.’ Petra forceert weer een glimlach. ‘Geen probleem.’

Er valt een gespannen stilte.

Maya zit pal tegenover haar. Petra kan haar aanraken, maar de afstand lijkt alleen maar groter te worden, alsof Maya steeds verder van haar wegglipt.

‘Wat is er, liefje?’ probeert Petra nog een keer met alle rust die ze kan opbrengen.

‘Er wordt over ons geroddeld.’

‘Wie? Waar?’

‘Op school.’

‘Is dat zo?’ Ze haalt haar schouders op, zogenaamd niet onder de indruk. ‘Wat zeggen ze dan? Dat we potjes zijn? Trek jij je iets aan van wat ze op school van ons vinden?’ Ongemerkt is ze harder gaan spreken.

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Wat is er dan?’

‘Ik, eh...’ Maya’s ogen schieten alle kanten op. ‘Ik weet niet of ik hiermee wil doorgaan,’ klinkt het zenuwachtig.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik vind je heel lief...’

‘Maar...’

Weer geen reactie.

‘Wat bedoel je nou?’ Petra moet zich inhouden om niet te gaan schreeuwen.

‘Ik heb geen zin om iedere keer als we met elkaar naar bed gaan een pilletje te nemen,’ antwoordt Maya met een pruillip.

‘Dan neem je toch geen pilletje?’ *Trut!*

‘Ik weet niet.’

‘Heb je iemand anders?’

‘Neel!’

‘Wat is er dan?’

‘Niets.’

‘Vind je me niet meer leuk?’

‘Jawel, maar...’

Alweer die pruillip.

‘Maar wat?!’ Petra voelt dat de stekende pijn plaats heeft gemaakt voor een niet te bedwingen woede. De smoezen, het wegduikgedrag. Het kan niet. Het mag niet. ‘Wat wil je me nou zeggen?!’

Weer geen reactie.

Alleen een angstige blik.

‘Zeg het dan, trut!’ Petra kan zich niet langer beheersen, trekt Maya van haar stoel en werpt haar ruggelings op het bed.

Maya begint meteen te huilen.

‘Hou op met grienen en zeg het!’ Petra kruipt bovenop haar en klemt Maya tussen haar dijen. Maya heeft geen schijn van kans. Petra is groter, zwaarder en sterker. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je het uitmaakt, trut?’

De angstige blik maakt Petra alleen maar kwader.

‘Weet je nog wat we elkaar hebben beloofd?’ raast ze verder. ‘Liefde tot in de dood!’ Met twee handen knijpt ze Maya’s keel dicht. ‘Zeg me dat het niet waar is!’

‘Laat me...’ Maya kan nauwelijks praten. ‘Laat me los.’ Haar mooie feeëngezichtje loopt langzaam rood aan.

‘Alleen als je belooft dat je bij me blijft!’ Petra knijpt Maya’s keel nog harder dicht. ‘Zeg het! Zeg het dan!’

Zaterdag, 1 oktober

De salon is een slagveld. Omgevallen schemerlampen, losgerukte gordijnen, glasscherven op het parket, een kapotte ruit, een omvergegooide drankentrolley. Van een van de leren banken is de bekleding kapot gestoken. Op de muur links van de ingang heeft iemand met rode verf in koeienletters DIEF! geklad. De Russische en Griekse iconen die aan de muur hingen, zijn verdwenen.

Verbijsterd kijkt Alex om zich heen. Wat is hier gebeurd? En waar is zijn vader?

‘Pa?’

Zijn stem slaat dood in de ruimte.

Hij wendt zijn blik naar rechts. Op de salontafel liggen glasscherven en een stukgeslagen fles. Het etiket is nog leesbaar: Glenfiddich Grand Cru. De favoriete whisky van zijn vader.

‘Pa?’

Alex ziet hem liggen. In een van de Engelse fauteuils, onderuitgezakt achter de hoge rugleuning, benen wijd, handen voor het kruis, met opengesperde ogen starend naar het sierstucplafond.

‘Pa!’

In twee passen is Alex bij hem. Hij knielt neer. Met zijn vingers zoekt hij de halsslagader. Geen hartslag. De huid is koud en kleurt al een beetje grijs. Uit de neus van zijn vader ontsnapt geen enkel pufje. Het hoornvlies van de ogen heeft alle glans verloren. Zijn

vader is dood. Hoelang? Een uur, langer? Alex checkt zijn horloge. 15.21 uur. Terwijl hij het tijdstip opslaat, probeert hij te begrijpen wat hij ziet, maar de piep in zijn oren maakt denken onmogelijk.

Dood.

Het wil niet tot hem doordringen. Zoals die ouwe daar ligt, de mond halfopen, alsof hij nog iets wilde zeggen. Een losgeknoopte das, de bovenste drie knopen van het overhemd ontbreken, de broekriem los.

De geur van urine dringt Alex' neus binnen. Zijn vader heeft in zijn broek gepist. Een hartaanval? Drie jaar geleden heeft hij al eens een hartaanval gehad. Na vijf bypasses adviseerde de cardioloog om zijn levensstijl drastisch om te gooien. Geen alcohol, geen nicotine, geen vet eten, meer bewegen. Natuurlijk heeft zijn vader alle goedbedoelde adviezen in de wind geslagen. Wat rest is een dikke dode.

Of is het moord?

De urinegeur negerend, buigt Alex zich over zijn vader heen. Geen bloed, geen wond, geen wurgsporen. Handen zonder een schrammetje, een gladde schedel. Geen spoor van een klap met een of ander hard voorwerp. Een hartaanval lijkt de meest logische optie. Hij probeert zich voor te stellen hoe zijn vader vanuit de fauteuil heeft moeten toekijken hoe zijn iconen van de muur werden gehaald en de salon verbouwd werd. Misschien heeft iemand hem vastgehouden. In ieder geval moet het hart van die ouwe het toen hebben begeven. In ademnood heeft zijn vader de knopen van zijn hemd getrokken en zijn broekriem losgemaakt.

Is het zo gegaan?

Het resultaat blijft hetzelfde: zijn vader is dood. Behalve verbijstering voelt Alex nog steeds niets. Geen verdriet, zelfs geen opluchting. Waarschijnlijk is het nog te vroeg voor emoties. Nog geen twee uur geleden heeft hij twee vrouwen uit de handen van een seriemoordenaar gered. Hij heeft de man door het hoofd geschoten. Dood. Daarna heeft hij in de vriescel de lijken ontdekt van de vrou-

wen die de moordenaar op zijn geweten had. Gruwelijke beelden die hem voor de rest van zijn leven zullen blijven achtervolgen. Vervolgens kwam het telefoontje dat Emmie in verwarde staat door de buurt liep. Een bewoner had haar opgevangen. Alex was er meteen heen gereden, maar het enige wat ze over haar lippen kreeg, was 'uit'.

Hij werpt opnieuw een blik op de vernielingen in de salon. Wat bedoelde Emmie? Behalve verstandelijk gehandicapt is ze autistisch. Iemand die in haar eigen wereld leeft. Ze kan praten, maar haar woordenschat is beperkt en veel woorden komen dermate onverstaaanbaar over haar lippen dat iemand die haar niet goed kent, moet raden wat ze bedoelt.

Hoe goed kent hij zijn zusje?

Door de slechte verhouding met zijn vader en doordat hij jarenlang in Amsterdam woonde en werkte, heeft hij Emmie de afgelopen twintig jaar nauwelijks gezien. Om zijn schuldgevoel te sussen heeft hij haar bijna iedere avond gebeld. Gesprekjes van niks. Over het eten en het weer en wat er 's avonds op de televisie was. Na een minuut wist hij meestal niet meer wat hij nog moest vragen. Of ze had al opgehangen.

Is Emmie getuige geweest van de overval? Weet ze dat papa dood is? Bedoelde ze dat zijn leven voorbij was?

Over en uit.

Vragen.

Het duizelt hem. Te veel doden op één dag. De fluittoon tussen zijn oren zwelt weer aan. Negeren. Proberen te concentreren. Gespannen scant Alex de ruimte. Is de vader nog in huis? Gezien de ravage moeten het meerdere personen zijn geweest. Een bende kunstdieven? Zijn vader heeft er nooit een geheim van gemaakt dat hij een belangrijke iconenverzameling bezat. Alex houdt zijn adem in. Door de kapotte ruit dringt het geluid van vogels en het ruisen van de wind door de bomen binnen. Verder is het doodstil.

Zonder dienstwapen voelt hij zich kwetsbaar. Op zijn tenen,

de vuisten gebald, loopt hij naar de aanpalende studeerkamer. De deur staat open. Binnen is het al net zo'n slagveld als in de salon. Opengetrokken bureaulades, een omgegooide bureaustoel, een lege archiefkast. Ordners liggen kriskras verspreid over het parket. Iemand heeft iets gezocht. Certificaten van iconen, dossiers van cliënten?

Zijn vader is strafrechtadvocaat. Wás. Drie jaar geleden is hij gestopt met zijn praktijk. Tijdens Alex' laatste bezoek had zijn vader het over 'oude klanten' voor wie hij nog weleens iets deed. Heeft hij toen namen genoemd? Alex kan het zich niet herinneren. Oude klanten. Criminelen. Daar leefde zijn vader van. Criminelen hebben ook recht op een advocaat, was zijn adagium. Terwijl zijn vader zich inspande om de schurken vrij te pleiten, probeerde Alex ze juist achter de tralies te krijgen. Daarom botste het voortdurend tussen vader en zoon.

Dief!

Is de inbraak een vergeldingsactie van een ontevreden 'oude klant'?

Alex heeft de neiging om de ordners die op de grond liggen open te slaan. Niet doen. Niets aanraken. Vingerafdrukken. DNA-sporen. Dit is een plaats delict. Hij moet zijn collega's bellen.

Nu.

Hij haast zich terug naar de salon. Op de houten wand tussen de studeerkamerdeur en de toegangsdeur hangt eenzelfde beeldscherm als in de hal, een groot scherm opgedeeld in vijftien kleinere schermen, waarop alle locaties te zien zijn waar bewakingscamera's hangen. De oprit, de toegangspoort, de cour van de hoeve, het voormalige advocatenkantoor, de trappen naar het bordes, de voordeur van het kasteeltje, de hal, de keuken, de salon. Twee weken geleden stond Alex op dezelfde plek waar hij nu staat en toen zag hij zichzelf terug op het scherm. De kleine camera hangt nog steeds boven de boekenkast, maar het scherm toont een salon zonder personen en zonder vernielingen. Het beeld klopt niet. Net zomin als

het beeld van de keuken, waar Maria aan het aanrecht iets staat te snijden. Maria en Anja zijn vandaag vrij. Iemand heeft met de beveiligingsinstallatie zitten rommelen, waardoor oude beelden worden getoond.

De tijd klopt wel. In ieder geval geeft de klok in de linkerbenedenhoek van het beeldscherm dezelfde tijd aan als zijn horloge. 15.29 uur. Het herinnert hem eraan dat hij nog steeds zijn collega's moet waarschuwen. Maar eerst wil hij de eetkamer zien. Met een boog loopt hij om de scherven van de omgevallen drankentrolley heen. De alcohollicht is misselijkmakend. Vanaf de ingang monstert hij de eetkamer. De muren, waar twee weken geleden nog iconen hingen, zijn leeg, maar er is niets op gekalkt. Geen vernielingen, geen omgegooid eetkamerstoelen.

Op de buffetkast staat serviesgoed en een leeg zilveren taartplateau, bestemd voor de kruimelvlaai. *Kruiehmela*. De favoriete vlaai van zijn zusje. Vandaag wordt ze vijfendertig. Vanmiddag zou er een klein feestje zijn. Emmie, hun vader en Alex. Nog geen week geleden stond zijn vader opeens bij hem voor de deur. *Zou je het leuk vinden om Emma's verjaardag bij mij te vieren? Vanaf een uur of twee. Een paar uurtjes met de familie.* Alex was dermate verbaasd geweest dat hij had ingestemd met het plan.

Het serviesgoed is ongebruikt. Betekent dat dat de overvallers er vóór twee uur waren en dat Emmie er toen nog niet was? Nee, want ze was er wel. En ze heeft ook iets gezien. *Uit.* Wat dat ook mag betekenen.

'Kutzooi!'

Als hij hier op het afgesproken tijdstip was geweest, had hij de dood van zijn vader dan kunnen voorkomen? Alex' hoofd staat op exploderen. Fredi Blanken in zijn witte pak, het bloed, het schot, de lijken in de vriescel, de chaos en vernielingen in zijn ouderlijk huis, zijn vader dood. Het is allemaal te veel. Met alle kracht drukt hij zijn nagels in zijn handpalmen. Het liefst zou hij iets kapotslaan, uit pure onmacht, maar na een paar keer diep doorademen pakt hij

zijn mobiel en toetst hij het nummer in.

‘Meldkamer.’

‘Alex Nievelsteijn. Mijn, eh...’ Hij kan niet op zijn dienstnummer komen. ‘Ik ben een collega,’ gaat hij verder, ‘hoofd van het cold-caseteam Zuid-Limburg...’

‘Ja?’

‘Mijn vader is, eh...’ Hij moet een paar keer slikken. ‘Mijn vader is dood.’

‘Dood?’

Of vermoord.

‘Hij ligt dood in zijn fauteuil,’ hakkelt hij verder. ‘Er is ingebroken. Alles is, eh... overhoopgehaald.’

‘Waar bent u nu, meneer Nievelsteijn?’

‘In het huis van mijn vader.’

‘En het adres is?’

Alex geeft de straatnaam en het huisnummer. ‘Het is een oude hoeve met een kasteeltje. De poort staat open.’

‘Waar ligt uw vader?’

‘In de salon.’

‘Van het kasteel?’

‘Ja.’

‘Bent u daar alleen, meneer Nievelsteijn?’

‘Ja.’

‘Blijf waar u bent en raak niets aan. Ik stuur collega’s naar u toe.’

Eerder

Den Bosch, Eindhoven, Veldhoven. Met iedere kilometer wordt de steen in haar maag zwaarder. Sinds het vertrek uit Baarn heeft Petra uit protest geen woord met haar moeder gewisseld. Wat behoorlijk kinderachtig is. Bovendien, het besluit van haar ouders staat vast: ze moet het huis uit. Eigen schuld, dikke bult. De laatste maanden heeft ze op school geen flikker uitgevoerd, met als gevolg drie onvoldoendes. Bepottelijk. Ze heeft haar hele leven nog nooit één onvoldoende gehad. Haar voorstel om naar de mulo over te stappen is door haar vader meteen van tafel geveegd. Ze mag kiezen: of de vijfde klas overdoen óf naar een privéschool gaan, waar ze in één jaar wordt klaargestoomd voor het gymnasiumdiploma. Ze heeft voor het laatste gekozen.

Boos staart ze voor zich uit. Weert, Kelpen-Oler, Echt. Normaal rijden ze deze weg wanneer ze 's zomers naar Fréjus gaan. Nu gaat de reis naar de hel. Een katholiek meisjesinternaat in fucking Zuid-Limburg.

Shit is het. Zwaar shit.

‘Goed liedje, hè lieverd?’

Haar moeder heeft de autoradio op Hilversum 3 gezet. Uit de speakers schalt een nummer van Redbone. Het is inderdaad een goed liedje, maar Petra vertikt het haar mond open te doen. Thuis praat ze ook nauwelijks met haar ouders. Ze wonen met zijn drieën

onder één dak, verder gaat iedereen zijn eigen gang. Haar vader bezit twee chemiefabrieken en is veel in het buitenland. Haar moeder werkt voor de *NRC* en is ook nauwelijks thuis. Het huwelijk van haar ouders is al lang geleden doodgebloed. Petra's relatie met haar ouders houdt ook niet over. Geen warmte, geen greintje liefde. Waarom hebben jullie eigenlijk een kind genomen? Ze heeft de vraag vaak gesteld, maar ze kan zich niet meer herinneren wat het antwoord was. Het maakt ook niets uit. Ze kan doen en laten wat ze wil. Met de trein naar Amsterdam, naar Paradiso of de Melkweg. Logeren bij vrienden en vriendinnen. Wat ze daar uitspookt, willen haar ouders niet eens weten. Als ze maar het gymnasiumdiploma haalt en gaat studeren.

Stoplichten. Vlak vóór Maastricht houdt de snelweg op. Alsof ze het einde van de geciviliseerde wereld hebben bereikt. Langs de weg staan lelijke betonnen flats, zwart van de uitlaatgassen. De stank dringt de auto binnen. Petra hoest een paar keer aanstellerig, maar haar moeder reageert niet. Met een stalen gezicht rijdt ze achter het verkeer aan. Bij een stoplicht gaat het linksaf, richting Berg en Terblijt en Valkenburg.

‘Kijk eens hoe mooi het hier is, lieverd.’ Ze heeft het raampje opengedraaid en wijst naar buiten.

Petra kijkt nors voor zich uit. Een paar heuvels met fruitbomen, een weiland met koeien, een oude boerderij. Hoezo mooi?

Zwijgend gaat het verder, over de provinciale weg, een dorp door, en daarna door een ander dorp. Moeder heeft de route kennelijk uit haar hoofd geleerd. In ieder geval lijkt het alsof ze weet waar ze naartoe moet. Tot ze een splitsing passeren.

‘Wil jij even op de kaart kijken, lieverd?’

Petra zegt weer niks.

‘De kaart ligt in het dashboardkastje. Toe, kijk even.’ Met een diepe zucht zet haar moeder de auto in de berm, grist de kaart uit het kastje en werpt er een blik op.

Sibbe, IJzeren. Petra hoort haar moeder de plaatsnamen lispe-

len. Blijkbaar durft ze niet door Valkenburg. Maar even later rijden ze toch het stadje in. Een hoop drukte. Auto's, bussen, fietsers en drommen mensen, vooral bejaarden. Op wandelschoenen en met petjes en wandelstokken, alsof ze de hoogste Alpentoppen moeten beklimmen. Moeder, het zweet op haar voorhoofd, zet de radio uit en draait het raam dicht. Even heeft Petra de stille hoop dat ze zich in de mensenmassa vastrijden en dat haar moeder rechtsomkeert maakt, richting Baarn, maar na een paar minuten rijden ze Valkenburg weer uit.

Weilanden, akkers, hagen. Op de heuvel ligt een bos. Geen bebouwing, veel groen. Saai. De weg volgt het dal. Links een kasteeltje. Meteen daarna komt een dorpje. Een paar boerderijen en witte huisjes, een oud kerkje.

'Mooi, hè?' Moeder heeft het raampje weer opengedraaid. 'Ik zou hier best willen wonen.'

Petra kan zich niet langer bedwingen. 'Nou, ik niet,' bijt ze terug.

'Lieverd, het is maar voor één jaar. Als je je diploma hebt, kun je gaan studeren waar je maar wilt. Realiseer je je wel wat voor een bevoorrecht kind je bent?'

Nog even, en haar moeder begint over geld. Als het moeilijk wordt, begint ze altijd over geld. Haar ouders zijn steenrijk. Als ze dood zijn, erft Petra alles. Maar daar heeft ze nu niets aan.

Het bord wijst naar links. Een oprijlaan met kastanjebomen. Aan het einde van de laan doemt een hoge bakstenen muur op met een smeedijzeren poort, waarboven in witte letters de naam van het internaat staat, Regina Mater. Aan weerszijden van de poort zijn nissen in de muur met heiligenbeelden. De poort is open. 's Nachts gaat die natuurlijk op slot. Petra heeft het gevoel dat ze levend wordt begraven. Eén jaar. Of ze dat volhoudt?

Het móét.

Een met klinkers bestrate binnenplaats. Rechts een kapel van bruine baksteen, smalle spits toelopende ramen en een leistenen dak met een ranke toren. De kapel grenst aan een neogotisch

gebouw van twee verdiepingen dat is opgetrokken uit dezelfde bruine baksteen met eveneens een leistenen dak. Het klooster, vermoedt Petra. De hoofdingang – een massieve dubbele deur van glanzend hout – kijkt uit op een rozenperk met in het midden een stenen Mariabeeld.

Naast het klooster, verbonden via een stukje laagbouw, staat een groot, rood bakstenen gebouw van drie verdiepingen met een plat dak. Hoge ramen op de begane grond, kleine ramen met tralies op de verdiepingen. Het internaat. De klaslokalen beneden, vermoedt Petra, de slaapvertrekken boven. De tralies zijn natuurlijk om te verhinderen dat de leerlingen ontsnappen. De ingang van het gebouw bevindt zich in het midden, recht tegenover de ingang van de kapel.

De parkeerplaats ligt aan de zijkant van het internaat. Terwijl haar moeder de auto neerzet, laat Petra haar blik rondgaan. Een parkachtig terrein. Verderop twee tennisbanen en een sportveld, waar meisjes met lange sokken, knierokjes en shirtjes met lange mouwen volleyballen. Petra háát sport.

Ze tilt de twee koffers uit de achterbak en sjokt achter haar moeder aan. Nog voor ze de hoek omslaan, naar de binnenplaats, hoort ze gegiechel. Voor haar neus staan vier meisjes met tennisrackets – echte tutjes – die haar verbaasd aankijken.

‘Nieuw?’ vraagt de een.

Petra knikt.

‘Pas maar op,’ roept een ander.

Er volgt iets onverstaanbaars, waarna de meisjes er giechelend vandoor gaan.

Zaterdag, 1 oktober

De beloofde collega's zijn gearriveerd. Een jonge agente die zo van de politieschool lijkt te zijn geplukt. Haar collega is slechts een paar jaar ouder. Een magere man met een pluizig snorretje. Bovens, brigadier Bovens. In een vergeefse poging gezag uit te stralen stelt hij zich met functie en alleen achternaam voor. De naam van de vrouw noemt hij niet, of hij vergeet het. De twee agenten zijn zichtbaar zenuwachtig. Een dode in een kasteel, de vernielingen in de salon, de bekladde muur.

De agente durft Alex nauwelijks aan te kijken en Bovens plukt voortdurend aan zijn pluissnorretje voordat hij eindelijk de leiding neemt. De agente krijgt de opdracht de PD te bewaken en de FO te waarschuwen. Zelf zal hij de 'getuige' verhoren. Of meneer een ruimte weet waar ze ongestoord kunnen praten.

Alex neemt de brigadier mee naar de keuken. De ruimte oogt als vanouds. Geen vernielingen, geen braaksporen. Ze nemen plaats aan de keukentafel. Alex met zicht op de cour, Bovens tegenover hem.

'U, eh...' De brigadier schraapt een paar keer zijn keel. 'U bent de zoon van het slachtoffer?'

'Ja.'

'Gecondoleerd.' Hij buigt even zijn hoofd, waarna hij opnieuw zijn keel schraapt. 'Vindt u het goed als ik het gesprek opneem?'

‘Natuurlijk.’

Uit de binnenzak van zijn uniform komen een mobiel, een notitieblokje en een ballpoint tevoorschijn. Bovens legt de mobiel op tafel en zet die aan. Vervolgens moet hij met de ballpoint een paar keer hard over het notitieblokje krassen voordat de pen het doet. ‘Sorry.’ Er volgt een dom lachje. ‘Laten we beginnen.’

De zenuwen van de agent werken ontspannend. Alsof Alex weer kan nadenken. Geduldig beantwoordt hij de standaardvragen. Naam, geboortedatum, adres, woonplaats, o6-nummer, beroep.

‘U bent een collega van ons?’

‘Ik ben het nieuwe hoofd van het coldcaseteam Zuid-Limburg.’

‘Sorry, dat ik u niet ken.’ Weer dat stomme lachje.

‘Ik ben net begonnen. Daarvoor heb ik twintig jaar voor de Amsterdamse politie gewerkt.’ Alex heeft onmiddellijk spijt van de toevoeging. Sarah, Spin, Bosch. De beelden schieten door zijn hoofd. Sarah, zijn maatje bij de politie. Spin, haar moordenaar, op wie hij al drie jaar vergeefs jacht maakt. Bosch, de collega aan wie Alex zijn appartement in Amsterdam had verhuurd en die, toen hij er nog geen week woonde, bij het verlaten van de woning op straat werd neergeschoten. Een vergismoord? En nu is Alex’ vader dood. De terugkeer naar Limburg had een keerpunt moeten worden, maar de doden blijven hem achtervolgen.

‘U heeft uw vader gevonden?’

‘Eh...’ Alex moet even schakelen. ‘Ja.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Om 15.21 uur.’ Hij is weer scherp. ‘We zouden hier de verjaardag van mijn zusje vieren. Mijn vader, Emmie en ik.’ Bovens maakt een aantekening. ‘Officieel heet ze Emma,’ legt Alex uit. ‘Maar ik heb haar altijd Emmie genoemd.’

‘Hoe laat zou dat feestje beginnen?’

‘Om twee uur. Ik was verlaat. Een zaak in Bocholtz.’ Terwijl Alex even moet slikken, ziet hij de scène weer voor zich. De vastgebonden Kelly Senden en Farida, de weigerende taser van Frings, het